

2021-09-13

Nagykátai Járásbíróság, mint első fokon eljáró bíróság

Nagykátai Járásbíróság, mint első fokon eljáró bíróság

útján, az

Alkotmánybíróság részére

1015 Budapest

Donáti utca 35-45

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/ 0 3 8 1 6 - 0 / 2021
Érkezett:	2021 OKT 08.
Példány:	1
Melléklet:	24 db
Kezelőiroda:	ju

NAGYKÁTAI JÁRÁSBÍRÓSÁG

Érk.: 2021-09-10

Érk. módja: személyesen / postán / elektronikusan gyűjtőládában / e-mailen / faxon

Melléklet: Példány

Ügyszám: 8.3.20411/2016

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

[Redacted] a továbbiakban: Indítványozó) a P/1 alatt csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm útján

alkotmányjogi panaszt

terjeszték elő a T. Alkotmánybírósághoz, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontjára figyelemmel, a Kúria, mint felülvizsgálati eljárásban eljáró bíróság Pfv.I.20.623/2020/5 számú döntése ellen, kiterjesztve ennek érdemét a Budapest Környéki Törvényszék 3.Pf.20.720/2019/8.számú jogerős ítéletére az alábbiak szerint.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alábbiakban részletesen kifejtett indokok alapján a Kúria Pfv.I.20.623/2020/5 számú ítéletének (P/2. szám alatt csatolva), valamint a Budapest Környéki Törvényszék 3.Pf.20.720/2019/8 számú ítéletének (P/3. szám alatt csatolva) alaptörvény-ellenességét állapítsa meg és a hivatkozott ítéleteket semmisítse meg, tekintettel arra, hogy a nevezett bírósági ítéletek meghozatala során a bíróságok megsértették álláspontom szerint az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésében rögzített, tisztességes eljáráshoz való alkotmányos alapjogomat. Előadom, hogy a Kúria és a Budapest Környéki Törvényszék a fent hivatkozott döntéseikkel megsértették álláspontom szerint az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésében rögzített, tisztességes eljáráshoz való alkotmányos alapjogomat, azzal, hogy a jogszabályok szövegét nem azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezték, és iratellenes, a bizonyítékokkal szembe helyezkedő megállapításokat tettek, a Budapest Környéki Törvényszék továbbá azzal, hogy döntésének meghozatala során a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket megsértette, nem tett eleget indokolási kötelezettségének, a bizonyítékokat jogszabálysértően értékelte, továbbá jogszabály által elő nem írt kötelezettségek nem teljesítését róta terhemre megsértve ezáltal a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) 206. §. (1) bekezdését, 221. §. (1) bekezdését, 164. §-át és 3. §-át.

A Kúria továbbá azzal, hogy a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékokat tévesen értékelte, és nyilvánvalóan iratellenes megállapításokat tett. Megsértette továbbá a Kúria a tisztességes eljáráshoz való jogomat azzal is, hogy kérelmem ellenére nem tartott tárgyalást, és az e körben előterjesztett igazolási kérelmemet érdemi indokolás nélkül, jogszabálysértően elutasította.

Erre tekintettel kérem, hogy a T. Alkotmánybíróság a fent hivatkozott döntések Alaptörvénybe ütközőségét megállapítani szíveskedjen- az ügy érdemére kihatással lévő jogerős döntésre is kiterjedően - és azokat megsemmisíteni szíveskedjen. Ezen túlmenően a hivatkozott ítéletek sértik a jogbiztonság alapelvét is, így ellentétesek az Alaptörvény B. cikkének (1) bekezdésével is, továbbá az R) cikk (2) bekezdésével.

Csatolom továbbá a Nagykáta Járásbíróság 8.P.20.411/2016/51.számú ítéletét P/4 szám alatt.

1. Kérelmem anyagi jogi jogalapja Magyarország Alaptörvényének B. cikk (1) bekezdése (jogállamiság elve), R) cikk (2) bekezdése, XXVIII. Cikke (tisztességes eljáráshoz való jog).

2. Kérelmemet személyes érintettségemre tekintettel az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény (Abtv.) 27. §-a és 43. § (1) és (4) bekezdése alapján terjesztem elő.

3. Nyilatkozom arról, hogy - tekintettel arra, hogy nem vagyok közszereplő - **adataim nyilvános kezeléséhez**, illetőleg jelen indítvány nyilvánosságra hozatalához **nem járulok hozzá**, ezért az Abtv. 52. § (5) bekezdése értelmében kérem az adataim zártan történő kezelését.

4. Nyilatkozom továbbá, hogy a Kúria ítélete, és a Budapest Környéki Törvényszék által hozott és jelen alkotmányjogi panaszom által kifogásolt döntés ellen **rendes jogorvoslatnak helye nincs.**

A Kúria döntését jogi képviselőm vette át 2021. július 13. napján, magam tőle kaptam az iratot. A döntés kézbesítésétől számított 60 nap még nem telt el, így a jelen alkotmányjogi panaszom beadása a törvényes határidőben történt figyelemmel az Ügyrend 32. §. (4) bekezdésére. Kijelentem, hogy sem felülvizsgálati eljárás, továbbá sem perújítás, sem jogorvoslat a törvényesség érdekében eljárás nincsen folyamatban.

5. Álláspontom szerint csatoltam minden olyan dokumentumot, mely alkotmányjogi panaszom az Abtv.-ben meghatározott formai követelményeknek való megfelelését igazolja. Erre tekintettel külön hangsúlyozom, hogy amennyiben a t. Alkotmánybíróság további dokumentumok, iratok csatolását látja szükségesnek bármely eljárásjogi vagy anyagi jogi kérdés megítéléséhez, erre az Abtv. 55. § (3) bekezdése értelmében rendelkezésre állok, és – természetesen – maximálisan együttműködök a t. Alkotmánybírósággal.

Ebben a körben hangsúlyozni kívánom, hogy az esetlegesen szükséges további adatok, információk bekérése, azaz hiánypótlásra való felszólítás a t. Alkotmánybíróság számára nem lehetőség, hanem az Abtv. 55. § (3) bekezdése kógens szabálya alapján kötelezettség, így a Beadvány esetleges hiányos volta miatti elutasítása hiánypótlásra való előzetes írásbeli felhívás nélkül a döntés jogellenességére és érvénytelenségére vezet, annak minden konzekvenciájával együtt.

Az Abtv. 29. §-a értelmében az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés felvetése esetén fogadható be. E befogadhatósági feltételek vagylagos jellegűek, így azok fennállását az Alkotmánybíróság külön-külön vizsgálja {3/2013. (II. 14.) AB alkotmánybírosag.hu 6 határozat, Indokolás [30]}.

6. Személyes érintettségem a pertörténet alapján nyilvánvaló. Személyes érintettségemet igazolja, hogy a jelzett ítélettel eldöntött perben felperes voltam.

Fentiekre tekintettel a törvényes határidőben a T. Alkotmánybíróság elé tárom fenti alkotmányjogi panaszomat.

INDOKOLÁS

I. Az Alaptörvény vonatkozó szakaszai

B. cikk

„(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.”

R. cikk

(...)

„(2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

...”

XXVIII. cikk

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

...”

II. Az Alkotmánybíróság eljárása

1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése értelmében az alkotmányjogi panaszt a törvény 27. §-ában meghatározott esetben az alaptörvény-ellenes bírói döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani.

2. A **Budapest Környéki Törvényszék** az ügyben az ítéletét 2019. december 3.-án hozta. Ezen döntés ellen előterjesztettem felülvizsgálati kérelmet, melyet a Kúria befogadott és 2021. május 5.-i keltezéssel ítéletet hozott, mely ítéletet jogi képviselőm 2021. július 13.-án vett kézhez. Az alkotmányjogi panaszt a törvényes határidőn belül, az Ügyrend 32. §. (4) bekezdésére figyelemmel a kézbesítés időpontjától számított hatvan napon belül nyújtom be.

III. Tényállás, pertörténet és a jogi háttér bemutatása

1. Bevezető

Jelen beadvány fő tárgya a tisztességes eljáráshoz való alapjogomon esett sérelem. A sérelem forrása, hogy a Budapest Környéki Törvényszék a vonatkozásomban jogszabálysértő, iratellenes, s részben indokolást nélkülöző döntést hozott, mely Alaptörvény ellenes, s mely engem hátrányosan érint. A sérelem forrása továbbá, hogy a Kúria a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét azonos iratellenes és minden alapot nélkülöző jogszabályellenes megállapítások alapján helybenhagyta akként, hogy indokolási kötelezettségének sem tett eleget.

A Budapest Környéki Törvényszék jogszabálysértő, téves és iratellenes, emellett bizonyos tekintetben érdemi indokolást nélkülöző döntésével megváltoztatta az egyébként a jogszabályoknak minden tekintetben megfelelő és megalapozott elsőfokú bírói döntést, és a Kúria ezt a megalapozatlan másodfokú döntést hagyta helyben részben a tényállás indokolás nélküli kiegészítésével.

Mind a Budapest Környéki Törvényszék, mind a Kúria súlyosan megsértette a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) rendelkezéseit többek közt a Pp. 164. §-nak rendelkezését akkor, amikor iratellenesen azt állapította meg, hogy a perbeli területek kapcsán én hosszútávú bérlésre vonatkozó kérelmet nyújtottam be az önkormányzathoz.

Ebből következően az Alaptörvényben biztosított jogom azzal sérült, hogy az alkotmányellenes és a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvénybe ütköző bírói döntés következtében megváltoztatásra került azon megalapozott ítélet, melyben a bíróság megállapította, hogy a perbeli területeket elbirtokoltam, ezáltal azok az én tulajdonomat képezik.

Az Alaptörvényben biztosított jogom azzal is sérült, hogy az alkotmányellenes és a Pp. 109 §-(2) bekezdésébe és 106. §. (1) bekezdésébe ütköző bírói döntés következtében nem került sor tárgyalás tartására, s ezáltal sérült a tisztességes eljáráshoz való jogom.

Szükséges hangsúlyoznom, hogy az Alaptörvény mindenki számára biztosítja a pártatlan és jogszabályoknak megfelelő bírósági eljáráshoz való jogot, ebből azonban engem a támadott ítélet, és a Kúria ítélete teljes egészében elzárt, megsértve ezáltal a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogomat.

A tisztességes eljáráshoz való jog megsértését jelenti az, ha a bíróságok megsértik az ügyfélnek a bírósághoz való fordulás alkotmányos jogát. Az Alkotmánybíróság a 6/1998. (III. 11.) AB határozat kimondta, hogy „Az Alkotmány 57. § (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat, vagy valamely perben jogait és kötelességeit a törvény által felállított független és pártatlan bíróság igazságos és nyilvános tárgyaláson bírálja el. A "tisztességes eljárás" (fair trial) követelménye nem egyszerűen egy a bíróságnak és az eljárásnak itt megkövetelt tulajdonságai közül (ti. mint "igazságos tárgyalás"), hanem az idézett alkotmányi rendelkezésben foglalt követelményeken túl — különösen a büntetőjogra és — eljárásra vonatkozóan — az 57. § többi garanciájának teljesedését is átfogja. Sőt, az Egyezségokmányok és az Emberi Jogok Európai Egyezményének — az Alkotmány 57. §-a tartalmához és szerkezetéhez mintát adó — eljárási garanciákat tartalmazó cikkei általában elfogadott értelmezése szerint a fair

trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás "méltánytalan" vagy "igazságtalan", avagy "nem tisztességes". Az Alkotmánybíróság a fenti határozatban idézettek megerősítve a 19/2015. (VI. 15.) AB határozatban rögzítette, hogy: „A kimunkált alkotmányos mérce értelmében a tisztességes eljárás (fair trial) követelménye az eljárásjogi garanciák érvényesülését is felöleli, és egy olyan minőséget jelent, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni. Ebből következően egyes részletszabályok hiánya miatt éppúgy, mint valamennyi részletszabály megalkotásának dacára lehet egy eljárás méltánytalan, igazságtalan vagy nem tisztességes. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja az alkotmányszövegben kifejezetten nem nevesített bírósághoz való jog valamennyi feltételét is. Az Alkotmánybíróság értelmezésében tehát a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen.”

2. Tényállás, Pertörténet

1. 2016. június 30. napján keresetet nyújtottam be a Nágykátai Járásbírósághoz annak megállapítása végett, hogy a [REDACTED] alatti ingatlanok tulajdonjogát elbirtoklás útján megszereztem. Kértem, hogy a T. Bíróság tulajdonjogom bejegyzése végett keresse meg a földhivatalt.

A keresetlevelet P/5 szám alatt csatolom.

2. Az elsőfokon eljáró Nagykátai Járásbíróság 8.P.20.411/2016/51. számú ítéletével a kereseti kérelmemnek helyt adott, és megállapította, hogy elbirtoklás útján megszereztem a [REDACTED] hrsz-ú ingatlanok tulajdonjogát, és egyúttal rendelkezett arról, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követően megkeresi a Pest Megyei Kormányhivatal [REDACTED] Földhivatali Osztályát, hogy az ingatlan-nyilvántartásban a **Önkormányzat** I.r. alperesnek a [REDACTED] alatti ingatlanon fennálló tulajdonjogát törölje és [REDACTED] felperes tulajdonszerzését - elbirtoklás jogcímén - vezesse be.

3. Az elsőfokú ítélet ellen a [REDACTED] **Önkormányzata** fellebbezett mégpedig az ítélet megváltoztatása és a kereset elutasítása végett. Én csatlakozó fellebbezésemben kértem az ítélet indokolásának kiegészítését, tovább ellenkérelmemben az ítélet indokolásának kiegészítése mellett az elsőfokú ítélet érdemben való helybenhagyását.
4. A másodfokú bíróság ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az 1952. évi III. törvény (rég. Pp.) 206. §-ába foglalt mérlegelési tevékenységét megsértve, tévesen állapította meg a tényállást és a tévesen megállapított tényállásra alapított, a felperes perbeli területek elbirtoklását megállapító jogi döntése is téves.

Rögzítette a másodfokú bíróság, hogy a felperes kereseti kérelmében határozottan megjelölte azt az időszakot, melynek az elbirtoklás szempontjából vizsgálatát kérte, azaz 1990. január 1. napjától 2005. január 1. napjáig. Kitért arra is, hogy az 1991. évi XIV. törvény alapján 1991. július 9. napjától kezdődően vált lehetővé az állami tulajdonban lévő ingatlanok elbirtoklását

Kifejtette a másodfokú bíróság ítéletének indokolásában, hogy rendelkezésére álló bizonyítási anyag nem elegendő a felperes részéről az elbirtoklás feltételeinek bizonyítására.

Kiemelte a másodfokú bíróság, hogy a perbeli terület, mint akácerdő, klasszikus erdőgazdálkodási tevékenységet nem igényel, 30-40 évente tarra vágják, újra sarjad, gyökérszaggatással gyorsíthatják fejlődését. Továbbá azt is rögzítette, hogy az, hogy a perbeli területen fákat vágtak ki, fát gyűjtöttek, „ritkították”, nem elegendő sajátjakénti birtoklás megállapításához.

A másodfokú ítélet azt is tartalmazza, hogy felperes erdőgazdálkodási tevékenységet nem jelentett be, adót nem fizetett.

A másodfokú bíróság ítéletében kiemeli, hogy „maga a felperes hivatkozott 1990-tól 2005-ig terjedő időszakra, mint elbirtoklási időre, így nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor nem tette vizsgálat tárgyává, hogy 2015-ig sajátjaként használta-e az ingatlant a felperes, e körben tényállás megállapítására nem volt szükség.” A bíróság még azt is rögzítette ítéletében, hogy „A tanúvallomások kapcsán megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a tárgyalási jegyzőkönyvekből nem állapítható meg, amit az elsőfokú bíróság rögzített, hogy az alperesi tanúk nem tudták beazonosítani a perbeli ingatlanokat, ezt csupán a felperes állítja; az alperesi tanúk vallomása a felperes sajátjaként az egész ingatlanra kiterjedő birtoklásának megtörténtét gyengítik.”

A másodfokú bíróság lényeges bizonyítéknak tekintett [REDACTED] **Önkormányzat Polgármestere által 2013. [REDACTED] ülésre készített előterjesztést, kiemelte, hogy -ez „tartalmazza a felperes kérelmét – akár ő írta alá, akár nem a 2013. [REDACTED] napján kelt kérelmet –, mely szerint a felperes hosszú távú bérletét kéri a perbeli ingatlanoknak, melynek tárgyában képviselőtestületi döntés is született”.** E körben arra hivatkozott a másodfokú bíróság, hogy a felperes azon magatartása, hogy a tulajdonostól jogcímet kér a birtoklásra 2013-ban, azt támasztja alá, hogy az általa hivatkozott elbirtoklási időben sem tekintette az ingatlant sajátjának.

5. Budapest Környéki Törvényszék 3.Pf.20.720/2019/8. számú ítéletével szemben felülvizsgálati kérelmet nyújtottam be a Kúriához, melyben kértem, hogy a Kúria a Budapest Környéki Törvényszék által hozott 3.Pf.20.720/2019/8. számú álláspontom szerint jogszabálysértő ítéletnek a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III törvény (továbbiakban:Pp) 275. §. (4) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezésével egyidejűleg, a Budapest Környéki Törvényszék által hozott 3.Pf.20.720/2019/8. számú ítéletét akként változtassa meg, hogy - a helytálló tényállás rögzítése mellett - állapítsa meg, hogy a felperes elbirtoklás útján megszerezte [REDACTED] ingatlanok

tulajdonjogát, másodlagosan pedig az ítélet hatályon kívül helyezését, és az ügyben eljáró másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kértem.

A felülvizsgálati kérelmet P/6 szám alatt csatolom.

A felülvizsgálati kérelmem rögzítettem, hogy **jelen esetben a másodfokú bíróság még a tényállást sem változtatta meg, ekként reformatórius jogkörében eljárva sem változtathatta volna meg az elsőfokú bíróság ítéletét, hiszen ahhoz elengedhetetlen a tényállás megváltoztatása.** Amennyiben a másodfokú bíróság reformatórius jogkörében jár el, az elsőfokú ítéletet ilyenkor is kizárólag abban az esetben változtathatja meg részben vagy egészben, ha az elsőfokú bíróság tévesen, vagy hiányosan mérlegelt. Jelen esetben azonban nem erről van szó, hanem kifejezetten arról, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét a másodfokú bíróság felülbírálta, melyre álláspontom szerint a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény szerint nem lett volna lehetősége.

6. 2020. július 20. napján előterjesztett kérelmemben kértem a Kúriát, hogy tárgyi ügyben szíveskedjen tárgyalást tartani, s egyúttal kérelmemet kértem igazolási kérelemnek tekinteni, azonban a Kúria az igazolási kérelmemet érdemi vizsgálat nélkül elutasította. P/7 szám alatt csatolom a Kúria végzését, melyben a tárgyalás tartása iránti kérelmet elutasította.
7. A Kúria Pfv.I.20.623/2020/5. számú ítéletében a Budapest Környéki Törvényszék 3.Pf.20.720/2019/8. számú jogerős ítéletét hatályában fenntartotta.

Indokolásában rögzítette, hogy a másodfokú bíróság helytállóan idézte az 1991. évi XIV. törvényt, amely szerint állami tulajdon elbirtoklására 1991. június 9. napjától van lehetőség. Az ügyben eljáró bíróságoknak ezért – a felperes említett nyilatkozatát is figyelembe véve – a 2006. június 9-ig terjedő időszakot kellett vizsgálat tárgyává tenniük.

Rögzítette, hogy az alperes a 2000-es évektől kezdődően használta a perbeli területet. Ezt igazolta [REDACTED] tanú, aki előadta (39. sorszámú jegyzőkönyv), hogy ő 2002-ben már szerződött az alperessel a méhkaptárak [REDACTED] helyrajzi számú ingatlanra történő kihelyezésére. [REDACTED] tanú ugyancsak igazolta, hogy birkákat legeltetett a per tárgyává tett területrészen. **Azt csupán a felperes állította, de a peradatok nem támasztották alá, hogy az alperes tanúi ne tudták volna beazonosítani a perbeli ingatlanokat.** Mindezeket egybevetve a felperes okkal nem számolhatott azzal, hogy az alperes a tulajdonjogából fakadó jogosítványai érvényesítésére nem tart igényt.

Rögzítette azt is, hogy az ügy sajátosságaként helyesen vonta mérlegelési körbe a másodfokú bíróság azt a körülményt is, hogy a felperes 2013. [REDACTED] kérelemmel fordult az alpereshez hosszútávú bérleti szerződés megkötése iránt. Ebből okszerűen következtetett arra, hogy maga a felperes sem tekintette a birtoklását sajátjakéntinek, véglegesnek. **Az tény, hogy a becsatolt iraton szereplő aláírást a felperes vitatta, ugyanakkor az alperes önkormányzat polgármestere által a 2013. [REDACTED] ílésre készített előterjesztés tartalmazza a felperes az adott időpontban előterjesztett kérelmet.**

Rögzítette továbbá azt is, hogy a régi Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság reformatórius jogkörben jár, mely azt jelenti, hogy teljes egészében felülbíráhatja az elsőfokú ítéletben rögzített tényállást, ahhoz nincs kötve, az elsőfokú bíróság által megállapítottaktól függetlenül önállóan felülmérlegelheti a bizonyítás eredményét és új tényállást állapíthat meg.

3. Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Az Alaptörvény B. cikkének, R cikk (2) bekezdésének, XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelme

4. Jogi háttér, a megsértett egyéb jogszabályhelyek megjelölése

A hivatkozott polgári perre a 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) és a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) rendelkezései voltak alkalmazandóak.

A Pp. 107. § (1) bekezdése szerint: *„Az igazolási kérelmet tizenöt napon belül lehet előterjeszteni. Ezt a határidőt az elmulasztott határnaptól, illetőleg az elmulasztott határidő utolsó napjától kell számítani. Ha azonban a mulasztás csak később jutott a félnek vagy képviselőjének tudomására, vagy az akadály csak később szűnt meg, az igazolási kérelem határideje a tudomásszerzéssel, illetőleg az akadály megszűnésével veszi kezdetét. A mulasztástól számított három hónap eltelte után igazolási kérelmet előterjeszteni nem lehet.”*

A Pp. 109. §. (2) bekezdése szerint: *„Ha az igazolást a törvény kizárja, vagy az igazolási kérelmet elkésztetten terjesztették elő, a kérelmet érdemi vizsgálat nélkül el kell utasítani. Ugyanez áll akkor is, ha az igazolást kérő - határidő elmulasztása esetében - az elmulasztott cselekményt a kérelem előterjesztésével együtt nem pótolta.”*

A Pp. 164. §.-a akként rendelkezik, hogy *„(1) A per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el.*

(2) A bíróság bizonyítást hivatalból akkor rendelhet el, ha azt törvény megengedi.”

A Pp 274 §. (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson kívül bírálja el, kivéve ha a felek bármelyike tárgyalás tartását kéri, vagy a Kúria a tárgyaláson való elbírálást szükségesnek tartja. Végzés ellen benyújtott felülvizsgálati kérelem esetében tárgyalás tartása nem kérhető.

A Pp. 221 §.(1) bekezdése akként rendelkezik, hogy *„Az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken a bíróság ítélete alapszik. Meg kell röviden említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tényt nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.”*

A Pp. 253. §. (2) bekezdése alapján amennyiben az elsőfokú bíróság döntése érdemben helyes azt a másodfokú bíróság helybenhagyja.

A másodfokú bíróság a reformatórius jogköréből adódóan ugyan a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem és ellenkérelem korlátai között önállóan felülmérlegelheti a bizonyítás eredményét és új tényállást állapíthat meg -(BH 2012.118-II.) - erre azonban csak akkor kerülhet sor, ha az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat iratellenesen vagy okszerűtlenül mérlegelte.

„A bizonyítékok okszerű mérlegelése ugyanis a másodfokú bíróságot is köti. Az indokolatlan felülmérlegelés következtében eltérő tényállás megállapítása és ennek következtében más jogkövetkezmény levonása az érdemi elbírálására lényegesen kiható jogszabálysértésnek minősül, ami a másodfokú ítélet felülvizsgálatára adhat alapot (BH 2006.403.).”

„Következetes a bírói gyakorlat abban, hogy a bizonyítékok okszerű mérlegelése a másodfokú bíróságot is köti. Az indokolatlan felülmérlegelés következtében eltérő tényállás megállapítása és emiatt más jogkövetkezmény levonása az ügy érdemi elbírálására kiható jogszabálysértésnek minősül (BH 2006.403.). Mivel az adott esetben nem állapítható meg, hogy az eljáró bíróságok a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen mérlegelésével jutottak arra a következtetésre, hogy a felperes birtokában tartott ingóság a felperes kizárólagos tulajdonába kerüljön, így a felperes felülvizsgálati kérelme nem tekinthető megalapozottnak.” (BH+ 2014.2.60 I.

A veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és a járványügyi készületségről szóló 2020. évi LVIII. törvény 143. §. (3) bekezdése akként rendelkezik, hogy:

„Ha a 2020. június 1. napja előtt előterjesztett fellebbezés és felülvizsgálati kérelem alapján indult fellebbezési és felülvizsgálati eljárásban az (1) és (2) bekezdésben foglaltak alkalmazásának nincs helye, bármelyik félnek a veszélyhelyzet megszűnését követő 15 napon belül előterjesztett, tárgyalás tartása iránti kérelme esetén a bíróság tárgyalást tart. Erre irányuló kérelem hiányában a bíróság a továbbiakban is tárgyaláson kívül jár el.”

Álláspontom szerint a vonatkozó jogszabály – Pp. – értelmében, a másodfokú bíróság volt az aki jogszabályt sértett nem pedig az elsőfokú bíróság, s ezen jogszabálysértésinek következményeként megalapozatlan, téves és jogszabálysértő ítéletet hozott. Ítéletének meghozatal során jogszabálysértően mérlegelte felül az elsőfokú bíróság ítéletét, hiszen az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat okszerűen mérlegelte, ekként felülmérlegelésnek nem lett volna helye, pláne nem úgy, hogy még eltérő tényállást sem állapított meg a bíróság.

Továbbá a Kúria sértett jogszabályt azáltal, hogy nem állapította meg, hogy a másodfokú bíróság felülmérlegelése jogszabálysértő, ráadásul a tárgyalás tartása iránti kérelmet érdemi vizsgálat nélkül utasította el jogszabálysértő módon anélkül, hogy döntését indokolta volna.

IV. Az Alaptörvény B. cikkének, R cikk (2) bekezdésének, XXVIII. cikkének sérelme

Az Alaptörvény ugyan explicite nem nevesíti a tisztességes eljáráshoz való jogot, ugyanakkor ezen alapjog az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdéséből levezethető, figyelemmel az R) cikkben foglalt rendelkezésekre is.

A tisztességes eljáráshoz való jog kereteit olyan garanciák bástyázzák körül, amelyek nem korlátozhatóak a bírósági eljárások során. A tisztességes eljárás (fair trial) követelménye az

Alaptörvény valamennyi garanciális szabályát átfogja, e garanciák érvényesülése azonban kizárólag a teljes eljárás görcső alá vonása esetén állapítható meg, miként ezek hiánya is. Erre mutatott rá az Alkotmánybíróság már a fentiekben idézett 6/1998. (III. 11.) AB határozata.

A tisztességes eljáráshoz való jog alapnormái közé tartozik a jelen ügyben releváns tisztességes tárgyaláshoz való jog, valamint azon bíróságok számára előírt kötelezettség, hogy biztosítsák, hogy az eljárásuk során az ügyfelek a bizonyítékaikat elő tudják terjeszteni és gyakorolhassák azon jogukat, amelyek lehetővé teszik, hogy pártatlan és a jogszabályoknak megfelelő szakszerű döntés szülessen az ügyükben, továbbá a bíróságok számára előírt indokolási kötelezettség. Ugyan a kialakult alkotmánybírói gyakorlat értelmében, nem nyer értékelést az alkotmányjogi panasz vizsgálata során az, hogy a jogalkalmazó bíróság a döntésének indokolása során megalapozott bizonyítékokat és érveket sorakoztat- e fel, illetőleg az sem, hogy a bizonyítékok értékelése helytálló módon történt-e meg, azonban megítélésem szerint egyértelmű és világos, hogy a tisztesség eljáráshoz való jog zsinórmértéke az, hogy az eljárás során az alkotmányos alapelveknek érvényesülniük kell.

A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog értelmezésére vonatkozó alkotmánybírói gyakorlatot a 3025/2016. (II. 23.) AB határozat is összefoglalta. E döntés [indokolásának [19] bekezdése szerint .. egy eljárás tisztességességét mindig esetről estre lehet csak megítélni, a konkrét ügy körülményeinek figyelembe vételével, ettől függetlenül ugyanakkor nevesíteni lehet számos olyan követelményt, amelyeknek egy eljárásnak meg kell felelnie ahhoz, hogy tisztességesnek minősüljön. Polgári peres eljárásban így a tisztességes bírósági tárgyalás követelményének része a bírósághoz fordulás joga [...] a tárgyalás igazságosságának biztosítása [...], a tárgyalás nyilvánossága és a bírósági döntés nyilvános kihirdetése [...], a törvény által létrehozott bíróság [...], független és pártatlan eljárása [...], illetve a perek ésszerű időn belül való befejezése [...]

A tisztességes eljárás követelményei közül a törvényes bíróhoz való joggal, illetőleg a törvényes bírótól való elvonás tilalmával kapcsolatban az Alkotmánybíróság korábbi határozatában kifejtette: "[a]z Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése és az Egyezmény 6. Cikk 1. pontja értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyét a törvény által felállított bíróság bírálja el. A törvény által felállított bíróságra vonatkozó követelmény magában foglalja a törvényes bíróhoz való jogot, vagyis azt, hogy egy konkrét ügyben az eljárási törvényekben megállapított általános hatásköri és illetékességi szabályok szerint irányadó bírói fórum (bíró) járjon el." {32/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [32]}

Az Alaptörvény az anyagi igazság érvényre juttatásához szükséges és az esetek többségében alkalmas eljárásra ad jogot. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése a bírósági eljáráshoz biztosít jogot, és nem azt garantálja, hogy annak eredménye minden esetben helyes lesz. Az igazságos és törvényes bírósági döntés érdekében azonban az alkotmány további eljárási garanciát tartalmaz alkotmányos jogot a jogorvoslathoz [9/1992. (I. 30.)AB határozat].

Álláspontom szerint azáltal, hogy a Kúria kérelmem ellenére tárgyalást nem tartott, ekként személyesen nem volt lehetőségem nyilatkozni így sérült a közvetlenség elve, mely által sérült a tisztességes eljáráshoz való jogom. A közvetlenség elvének megsértését csupán tovább fokozza az a tény, hogy mind a másodfokú bíróság, mind a Kúria felülbírált az elsőfokú bíróság azon ítéleti megállapítását, hogy:

„A tanúk nem tudták beazonosítani, pontosan megjelölni a térképen azokat az ingatlanokat, amelyeken [REDACTED] méheket tartott vagy amelyeken [REDACTED] birkákat legeltetett.

Illetve az sem került bizonyításra, hogy az I.r. alperes 1990. és 2005. között szívésségi használatba adta-e pontosan a perbeli területeket. A tanúk tévesen jelölték meg az ingatlanok elhelyezkedését, [REDACTED] alatti ingatlant jelölte meg a méhkaptárak vonatkozásában használtként, holott az helyesen a [REDACTED] alatti ingatlan.

A bíróság [REDACTED] tanú vallomása alapján azt állapította meg, hogy 2005. évben telepítette a perbeli terület egyikére a méheket, az elbirtoklást követően, így jogi relevanciája a perben ennek sincs.

A bíróság [REDACTED] tanú vallomása alapján azt állapította meg, hogy az 1990-es évektől legeltetett a perbeli területhez közel eső területeken. A tanú pontosan nem tudta megjelölni, hogy mikortól, kinek az engedélyével melyik területeken van szívésségi használata. Csak általánosságban, a térképen a teljes területre mutatva nyilatkozott arról, hogy itt birkákat legeltetett.”

A másodfokú bíróság anélkül, hogy bármivel megindokolta volna, hogy miből jutott erre a következtetésre, és milyen okból bírálja felül azon elsőfokú bíróság megállapításait, amely a tanúkat közvetlenül meghallgatta azt rögzítette, hogy

„A tanúvallomások kapcsán megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a tárgyalási jegyzőkönyvekből nem állapítható meg, amit az elsőfokú bíróság rögzített, hogy az alperesi tanúk nem tudták beazonosítani a perbeli ingatlanokat, ezt csupán a felperes állítja; az alperesi tanúk vallomása a felperes sajátjaként az egész ingatlanra kiterjedő birtoklásának megtörténtét gyengítik.”

Hasonlóan a Kúria e körben érdemi indokolás nélkül azt rögzítette, hogy:

„Azt csupán a felperes állította, de a peradatok nem támasztották alá, hogy az alperes tanúi ne tudták volna beazonosítani a perbeli ingatlanokat.”

A másodfokú bíróság és a Kúria fenti eljárása súlyosan sérti a közvetlenség elvét, és ezáltal a tisztességes eljáráshoz való jogomat (Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés).

1. „B” Cikk, azaz a Jobbiztonság sérelme

A T. Alkotmánybíróság kikristályosodott gyakorlatából az vezethető le, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog megsértését egyedi ügyekben kell vizsgálni, ám ha ennek hiánya kimutatható, akkor az, generálisan sérti a jogbiztonság alkotmányos alapelvét.

Magyarország Alaptörvénye B) cikk (1) bekezdése deklarálja: *„Magyarország független, demokratikus jogállam.”* Ezen alapelvi követelmény megjelenik a vonatkozó alkotmánybírói gyakorlatban, melynek megfelelően a 9/1992. (I.30.) AB határozat rögzíti, hogy *„A jogállam nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság.”* Ennek tartalma pedig *„(...) az állam- s elsősorban a jogalkotó- kötelességévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogszabályok is világosak, egyértelműek, működésüket tekintve kiszámíthatóak és előreláthatóak legyenek a norma címzettjei számára. Vagyis a jogbiztonság nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is. Ezért alapvetőek a jogbiztonság szempontjából az eljárási garanciák.”*

A fentiekkel egyező véleményt fogalmaz meg a 11/1992. (III.5.) AB határozat, amelyet a korábbi, 56/1991. (XI.8.) AB határozat ekként erősít meg: „(...) a közhatalommal rendelkező szervek a jog által meghatározott szervezeti keretek között, a jog által megállapított működési rendben, a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtik ki a tevékenységüket.”

Ezzel összefüggésben a T. Alkotmánybíróság 21/2014.(CII.15) AB határozatában kifejtette: „A jogállam legfontosabb eleme a jogbiztonság, amelynek ki kell terjednie a jog egészére és egyes részterületeire is. A jogbiztonság egyrészt megkívánja a normavilágosságot, másrészt követelményt támaszt az egyes jogintézmények irányában is, amely szerint működésüknek előre kiszámíthatónak és előre láthatónak kell lennie. A jogállam értékrendjének egyik legfontosabb pillére a jogállami garanciák érvényre juttatása a jogintézmények működése során. Ezek hiányában sérül a jogbiztonság, a jogszabályok következményeinek kiszámíthatósága, és esetlegessé válhat az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított alapvető jogok érvényre jutása is.”

Álláspontom szerint nemcsak a jogi normáknak kell biztosítaniuk a kiszámítható szabályozást, hanem a gyakorlati jogalkalmazáson keresztül, azt áthatva kell ennek érvényesülnie. Különösen igaz ez az igazságszolgáltatás legfőbb letéteményesére a bírósági rendszer valamennyi fórumára. Ennek alapján joggal lehetne arra építeni, hogy a bíróságok az ügyek elbírálása során a Pp. és az Alaptörvény szem előtt tartásával járnak el, alávetve magukat az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésben foglaltaknak. Jelen esetben azonban megállapítható, hogy a másodfokú bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésbe ütköző módon járt el, egyúttal megsértve a jogbiztonság követelményét akkor, amikor az egyértelmű rendelkezést tartalmazó normát nem, illetve jogszabálysértően alkalmazta, ezáltal jogszabálysértően felülmérlegelve az elsőfokú bíróság megalapozott és helyes döntését, s ezáltal ellehetetlenítette az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is. Megsértette a Kúria is a vonatkozó jogszabályt, amikor kérelmem ellenére nem tartott tárgyalást, és a másodfokú bíróság jogszabálysértő felülmérlegelését helybenhagyta.

A Pp. 206. §. (1) bekezdése a jogszabály céljával összhangban akként értelmezhető és értelmezendő, hogy a bíróságnak az általa elfogadott bizonyítékokat kell mérlegelnie ítéletének meghozatala során, s nem teszi lehetővé, hogy az adott bizonyítékból csak egyes bizonyító elemeket ragadjon ki, míg a többi részt egyáltalán ne vegye figyelembe. A bíróság bizonyíték-értékelési tevékenysége nem alapulhat iratellenes megállapításokon.

A bírósági eljárásban érvényesülnie kell a közvetlenség elvének, ekként nem fordulhat elő, hogy a bíróság aki tanúkat meg sem hallgatott különösebb indokolás nélkül felülmérlegelje azon bíróság megállapításait, mely a közvetlenség elvének megfelelően a feleket és tanúkat meghallgatta.

A Pp 221. §. (1) bekezdése a jogszabály céljával összhangban akként értelmezhető és értelmezendő, hogy a bíróságnak meg kell határoznia azt indokolásában, hogy mik azok a perben felmerült tények, adatok, bizonyítékok, melyeket elfogadott és értékelt, mik azok a körülmények, melyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, s utalnia kell azokra az okokra is, ha valamely tény nem talált bizonyítottnak, a bíróság kizárólag ebben az esetben tesz eleget indokolási kötelezettségének.

Erre figyelemmel a Polgári perrendtartásról szóló törvény értelmében a Budapest Környéki Törvényszéknek meg kellett volna jelölnie, amennyiben kiegészíti, illetve

megváltoztatja a tényállást, azonban szót sem említ a tényállás megváltoztatásától, kiegészítéséről. Meg kellett volna jelölnie, hogy mik voltak azok a tények, adatok, bizonyítékok a perben felmerülő és felajánlott lehetséges bizonyítékok közül, amit ténylegesen bizonyítékként értékelt, illetve volt-e olyan, amit kirekesztett a bizonyítékok köréből. Amennyiben az elsőfokú bíróság döntését felülmérlegeli akkor meg kellett volna határoznia, hogy miben okszerűtlen az elsőfokú bíróság döntése, a tényállást meg kellett volna változtatnia, és meg kellett volna indokolnia, hogy az elsőfokú bíróság megállapításait miért nem fogadja el. A bizonyítékok mérlegelése kapcsán általa rögzítettek iratellenes megállapításokon alapulnak, s nem jelölte meg konkrétan azt sem a bíróság, hogy melyek voltak azok a körülmények, amiket irányadónak vett, illetve e tekintetben is iratellenes megállapításokat tett, melyből fakadóan megállapítható, hogy jogszabály által előírt indokolási kötelezettségének sem tett eleget. Továbbá a másodfokú bíróságnak az egyes bizonyítékokat azok összességében, teljes bizonyító tartalmával kellett volna értékelnie, melyet elmulasztott.

A jogbiztonságoz való jogom sérült azáltal, hogy a bíróságok jogszabályba ütköző döntéseket hoztak, ezáltal megsértették a B. cikk (2) bekezdését, vagyis azt, hogy az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

1. „R” cikk sérelme

Az Alaptörvény R cikk (2) bekezdése szerint a jogszabályok mindenkire kötelezőek. Álláspontom szerint sem a Budapest Környéki Törvényszék, sem pedig a Kúria nem tartotta be a rá irányadó szabályokat, hiszen a Budapest Környéki Törvényszék indokolási kötelezettségét súlyosan megsértette, a Kúria pedig jogszabálysértően nem tartott tárgyalást, és jogszabálysértően hagyta helyben azon másodfokú ítéletet, mely az elsőbírói ítéletet megváltoztatta. Megítélésem szerint az eljáró bíróságok ezáltal megsértették az Alaptörvény R cikk (2) bekezdését.

Az Alaptörvényben előírt követelmény, hogy „a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik”, mely jelen esetben nyilvánvalóan nem valósult meg, különben nem került volna sor a közvetlenség elvét sértő jogszerűtlen felülmérlegelésre, és a tárgyalás tartása iránti kérelem jogszabálysértő elutasítására.

1. A tisztességes eljáráshoz való jog (XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelme

Ahogy már kifejtettem nemcsak a jogi normáknak kell biztosítaniuk a kiszámítható szabályozást, hanem a gyakorlati jogalkalmazáson keresztül, azt áthatva kell ennek érvényesülnie. Jelen esetben azonban megállapítható, hogy a másodfokú bíróság Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésbe ütköző módon járt el, egyúttal megsértve a jogbiztonság követelményét akkor, amikor az egyértelmű rendelkezést tartalmazó normát nem, illetve jogszabálysértően alkalmazta, ezáltal jogszabálysértően bírálta felül az elsőfokú bíróság által a közvetlenség elve alapján okszerűen megállapított tényállást.

Közvetlenség elve és Indokolási kötelezettség

A 7/2013. (III. 1.) AB határozatában az Alkotmánybíróság – bár konkrétan a közigazgatási perek kapcsán, de megállapításait nem szűkítve erre e körre – részletekbe menően foglalkozott a tisztességes eljáráshoz való jog tartalmával. E körben összefoglalta a korábbi

alkotmánybírósági gyakorlatot, figyelembe véve az EJEB esetjogát is. Az alkotmánybíróság a bíróságok indokolási kötelezettsége kapcsán kifejtette: „Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon.”

Rögzítette azt is, hogy „az Alkotmánybíróság értelmezése szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő jog azt a minimális tartalmi követelményt állítja az adóigazgatási eljárásban hozott határozatot felülvizsgáló bírói döntés indokolásával szemben, hogy az eljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően a [z] határozat törvényességét érintő lényeges kérdéseit kellő mélységben vizsgálja meg, és ennek indokait döntésében részletesen mutassa be.” E követelmény irányadó bármely fokon hozott bírósági ítéletre, legyen az akár a felülvizsgálati eljárásban hozott ítélet is, mely - az alkotmányjogi panasz kivételével - további jogorvoslattal már nem támadható. A tisztességes eljáráshoz való jog érvényesülésén túl ezáltal ellenőrizhető ugyanis az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdésének, a bírói törvény alá rendeltségének, valamint a 28. cikkben megfogalmazott értelmezési követelmények teljesülése is.

A bíróságok számára előírt az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye azt jelenti, hogy a bíróságnak a döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Amennyiben az indokolás kötelezettséget a bíróság alkotmányjogi értelemben megsérti, az az adott eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. Ebből következően a tisztességes eljárásból fakadó elvárás a bíróságok részéről az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása.

A BH 2006.403 számú eseti döntés azt tartalmazza, hogy

„A bizonyítékok okszerű mérlegelése ugyanis a másodfokú bíróságot is köti. Az indokolatlan felülmérlegelés következtében eltérő tényállás megállapítása és ennek következtében más jogkövetkezmény levonása az érdemi elbírálására lényegesen kiható jogszabálysértésnek minősül, ami a másodfokú ítélet felülvizsgálatára adhat alapot.”

E körben ki kell emelni, hogy a joggyakorlat szerint a felülmérlegelés tilalma a közvetlenség nem kodifikált, az eljárásjogi szabályokból levezetett elvével hozható összefüggésbe. Ez abból az alapfeltevésből indul ki, hogy az(ok) a bíró(k) tudja(k) a leghelyesebben mérlegeléssel megállapítani egy bizonyíték bizonyító erejét, aki(k) a bizonyítékokat - rendszerint szóbeli tárgyaláson - közvetlenül megvizsgálta(k).

Jelen esetben a tanúkat kizárólag az elsőfokú bíróság hallgatta meg, így a közvetlenség elve alapján az elsőfokú bíró tapasztalta, hogy a tanúk ténylegesen miről tudnak beszámolni, így azt is, hogy egyetlen alperesi tanú sem tudta azonosítani a perbeli ingatlanokat, mely tény alátámasztották az általam csatolt tulajdoni lapok, és igazolták, hogy a tanúk „össze-vissza” beszéletek.

A másodfokú bíróság iratellenesen és a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésével rögzítette, hogy nem állapítható meg a tárgyalási jegyzőkönyvekből, hogy az alperesi tanúk nem tudták beazonosítani a perbeli területeket. A másodfokú bíróság ezen megállapításával is megsértette a felülmérlegelés tilalmát, ráadásul a közvetlenség elvét is, továbbá megállapítása iratellenes is, hiszen nem csak én állítottam, hogy nem tudták azonosítani a területeket, hanem a az elsőfokú bíróság a közvetlenség alapján

kifejezetten rögzítette ítéletében, hogy „A tanúk tévesen jelölték meg az ingatlanok elhelyezkedését. [REDACTED] és [REDACTED] a [REDACTED] alatti ingatlant jelölte meg a méhkaptárak vonatkozásában használként, holott az helyesen a [REDACTED] alatti ingatlan.”

Az iratok kellő alapossggal való áttanulmányozása esetén megállapítható, hogy azt, hogy a tanúk nem tudták a perbeli ingatlanokat azonosítani, több tárgyalási jegyzőkönyv is igazolta, azon túl, hogy én az általam becsatoltam tulajdoni lapokkal – figyelemmel a tanú vallomásokra – is kétséget kizáróan bizonyítottam, hogy a tanúk nyilatkozataiban nem a perbeli ingatlanokkal kapcsolatos tényekről számoltak be.

Az elsőfokú bíróság a 8.P.20.411/2016/14 sorszámú jegyzőkönyv 2. oldalán rögzítette, hogy [REDACTED] meghallgatásba akadályba ütközött, **mert a tanúnak a bíróság nem tudta beazonosítani a perbeli ingatlanokat, vagyis azokat a tanú sem tudta megjelölni.**

Ahogy arra már a tárgyalási szakban hivatkoztam a tanúk kapcsán mindenképpen furcsa és kiemelendő, hogy valamennyien egybehangzóan rosszul jelölték meg a perbeli ingatlanok elhelyezkedését, s állították, hogy az általuk hivatkozott ingatlanon [REDACTED] méhészeti tevékenységet folytatott. Kiemelten fontos az a tény, hogy a tanúk súlyosan tévesen jelölték meg azt, hogy hol találhatóak az ingatlanok.

Azt, hogy nem a tanúk által megjelölt [REDACTED] alatti ingatlant használta [REDACTED] a méhei tartására az az alábbi tényekből, tárgyaláson elhangzott nyilatkozatokból világossá vált az elsőfokú eljárásban.

[REDACTED] a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy „Be tudom azonosítani a perbeli területeket. A [REDACTED] vannak nekem a méheim”, elmondta ugyanakkor azt is, hogy „A [REDACTED] fölfelé [REDACTED] lefelé a [REDACTED] a [REDACTED] azt egy erdész vette meg.”, továbbá, hogy „Nem is volt semmi akadály elém gördítve, könnyen be tudtuk határolni, melyik az önkormányzaté.

[REDACTED] nagyon jól meg tudta mondani, a mellette lévő terület 1/1-ben [REDACTED] irányában, lefelé, amerre növekszik a helyrajzi szám. *Ha minden igaz [REDACTED] a [REDACTED] ha jól gondolom, akkor már [REDACTED] megvette azt a földet már.*” Elmondta azt is, hogy „Tehát, ha az úton állunk, a szomszédos terület [REDACTED] tulajdona volt, utána megvette [REDACTED] Utána jött az önkormányzat, utána a többi. Tehát a [REDACTED] és a [REDACTED] földtől [REDACTED] irányába haladva a közvetlen a mellette lévő.”, és azt is, hogy „Rosszul antyjak be a felperesék ezeket a dolgokat, mert egyértelmű, hogy akácerdő nem volt mögöttem, lefele [REDACTED] elé pedig volt. Az erdész úré illetőleg a [REDACTED] lefelé volt tőlem, de a [REDACTED] is be tudják ezt azonosítani.”

A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján az kétség nélkül megállapítható volt, hogy [REDACTED] mint korábbi II. r. alperes ingatlanja a [REDACTED] hrsz. alatti ingatlan, mely a [REDACTED] alatti ingatlan felett található, hozzá képest a [REDACTED] alatti ingatlan lefelé [REDACTED] elé van, így amennyiben a [REDACTED] használt területhez képest – ahogy a tanú elmondta – [REDACTED] erülete lefelé volt úgy ő biztosan nem a [REDACTED] hrsz. alatti ingatlant használta, hiszen az ahogy kifejtettem a [REDACTED] latt található. Azt, hogy [REDACTED] tanú –és egyébként [REDACTED] is – tévesen jelölte meg az általa használt ingatlant kiderült abból is, hogy azt állította, hogy az általa használt területtel szomszédos ingatlan a [REDACTED] tulajdona volt – akitől később a [REDACTED] megvette -, tehát ezen ingatlan után jött az

általára használt önkormányzati terület. Állította a tanú, hogy az ingatlan [REDACTED] irányába haladva a közvetlen mellette lévő volt. Az elsőfokú eljárásban csatoltunk egy térképmásolatot, melyből láthatóak voltak az egyes ingatlanok és helyrajzi számok. [REDACTED] család területei a [REDACTED] alatti ingatlanokig található, ennek is csatoltunk tulajdoni lapokat. A [REDACTED] anú által hivatkozott [REDACTED] volt tulajdonát képező ingatlan a [REDACTED] alatti ingatlan, melyet szintén tulajdoni lappal igazoltunk. Ezen ingatlan mellett a [REDACTED] alatti kert művelési ágú ingatlan található, melynek tulajdonosa az Önkormányzat, tulajdoni lapot itt is csatoltunk. Ezt igazolta a tanú azon nyilatkozata is, hogy „Az erdész úr illetőleg a [REDACTED] felé volt tőlem, de a [REDACTED] s be tudják ezt azonosítani.” A [REDACTED] vagyis a korábbi II. r. alperes területe, melynek tulajdonjogát elbirtoklással megszerezte a felperes [REDACTED] alatti ingatlan. Megállapítható tehát, hogy a [REDACTED] által megjelölt ingatlan, melyről úgy nyilatkozott, hogy ő használta, s mely a [REDACTED] ingatlanja mellett található közvetlenül [REDACTED] felé nem a perbeli [REDACTED] hrsz. alatti ingatlan, ahogyan azt a tanú megjelölte, hanem a [REDACTED] alatti ingatlan. **Ekkent a másodfokú bíróság iratellenesen rögzítette, hogy csupán felperes hivatkozott a tanúk tévesztésére. Ráadásul az alperes sem vitatta azon felperesi állítást, hogy a tanúk nem tudták az ingatlanokat beazonosítani.**

Egyébiránt a tanúk önmaguk nyilatkozataival többször más kérdések tekintetében is ellentmondásba kerültek, így például [REDACTED] hol azt mondta nem tudja ki az a [REDACTED] majd úgy nyilatkozik, hogy [REDACTED] volt a perbeli területekhez közeli területe (8.P.20.411/2016/39. jgyk. 4.-5. oldal). [REDACTED] tanú vallomása kapcsán azt is rögzíti a jegyzőkönyv, hogy „*Tanú megmutatja a saját területét: A teljes térképre mutat, hogy mindet legeltette, nem volt művelve.*”

A tanú azt is mondta, hogy *”Helyrajzi számra nem tudom megmondani, rengeteg önkormányzati terület volt. Azt nem tudtam, hogy önkormányzati vagy magánterület éppen az, amit legeltetek, de ami parlagon volt, azt mindet legeltettem. Ha művelve volt, akkor azt nem lehet legeltetni.”*

A fentiekben már rögzítettem, hogy a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény értelmében a bíróság akkor tesz eleget indokolási kötelezettségének, ha meghatározza azt indokolásában, hogy mik azok a perben felmerült tények, adatok, bizonyítékok, melyeket elfogadott és értékelt, mik azok a körülmények, melyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, s utalniuk kell azokra az okokra is, ha valamely tényt nem talált bizonyítottnak. A bíróságoknak az indokolási kötelezettség keretében a feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó előadásairól és ennek értékeléséről a határozatukban mindenféleképpen számot kell adniuk. **E körben hangsúlyozni kívánom, hogy a Budapest Környéki Törvényszék ítéletében nem határozta meg, hogy mely bizonyítékokat fogadta el, s melyeket zárta ki a bizonyítékok köréből, nem indokolta meg, hogy az elsőbírői megállapítást a tanúk vonatkozásában miért bírálta felül, és nem indokolta, hogy miért hagyja figyelmen kívül a közvetlenség elvét.**

A másodfokú bíróság azáltal is jogszabályt sértett álláspontom szerint, hogy nem a teljes kereseti kérelmemet merítette ki, mert amennyiben az elsőfokú bírósággal ellentétesen úgy ítélte meg, hogy 2005.-ig nem következett be az elbirtoklás, úgy a bizonyítást ki kellett volna egészítenie, hiszen én azt állítottam, hogy 2015.-ig birtokoltam az ingatlanokat sajátomként, vagyis eddig az elbirtoklás biztos bekövetkezett. Álláspontom szerint mind a másodfokú Bíróság, mind a Kúria megsértette azáltal a tisztességes eljáráshoz való jogomat, hogy a kereseti kérelmemet nem merítette ki, s amennyiben az elsőfokú bíróságtól eltérően 2005.-ig nem látta megállapíthatónak az elbirtoklást, úgy

vagy ki kellett volna egészítenie a bizonyítást, vagy hatályon kívül kellett volna helyeznie az elsőfokú ítéletet. A kereseti kérelem kimerítésének mellőzése álláspontom szerint a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet eredményez.

A másodfokú bíróság ítéletében nem indokolta meg, hogy megítélése szerint az elsőfokú bíróság miért sértette meg a Pp. 206. §-ban foglalt mérlegelési tevékenységet, miért állapította meg tévesen a tényállást, és jogi döntése miért téves.

Fontos körülmény, hogy az másodfokú bíróság nem változtatta meg a tényállást, ehhez képest azonban az elsőfokú ítéletet jogszerűtlenül felülmérlegelve a keresetet elutasította. Nem indokolta meg azon megállapítását sem, hogy a rendelkezésére álló bizonyítási anyag miért nem elegendő az elbirtoklás megállapításához. Nem indokolta meg, hogy mi a jelentősége annak, hogy a perbeli területek akácerdők, ezért erdőgazdálkodási tevékenységet nem igényelnek. Nincs semmi olyan szabály, ami előírná, hogy akácerdők esetén nem állapítható meg az elbirtoklás, így nem érthető, hogy mi jelentősége van annak a másodfokú bíróság szerint, hogy nem igényel a terület erdőgazdálkodási tevékenységet, minthogy olyan rendelkezés sincs, hogy csupán az erdőgazdálkodási tevékenység meríti ki a sajátjakénti birtoklás fogalmát. Azt sem indokolta meg a másodfokú bíróság, hogy az, hogy a területen fákat vágta ki, fát gyűjtöttek, „ritkították”, tarra vágta ki miatt nem elegendő sajátjakénti birtoklás megállapításához, vagyis ezen tevékenységek miatt nem merítik ki sajátjakénti birtoklás fogalmát. E körben az ítélet semmilyen indokolást nem tartalmaz. A másodfokú bíróság maga állapítja meg, hogy nem igényelnek a perbeli területek klasszikus erdőgazdálkodási tevékenységet, mégis a terhemre írja, hogy ilyet nem végeztem. Azt sem indokolta meg a bíróság, hogy [REDACTED] vallomása miatt csupán részben érintette a perbeli időszakot, hiszen a tanú a teljes perbeli időszokról beszámolt. A tanú nyilatkozata kapcsán az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy „A bíróság [REDACTED] vallomása alapján azt állapította meg, hogy a tanú nagypapjával együtt járt ki a felperes nagypapja a perbeli ingatlanokra dolgozni, szőlőt csináltak, kapáltak. Megerősítette a tanú a felperes azon nyilatkozatát, hogy 3 éve a felperes megbízásából a [REDACTED] alatti ingatlanon gyökérszaggatást, száruzást, földkarbantartási, tisztítási, gallydarálási munkálatokat végzett. 1998. évtől végez neki ilyen munkálatokat, előtte az édesapja dolgozott nekik. Korábban a nagyszüleik dolgoztak ezen a területen.” így tanúvallomása a teljes időszakot lefedte, a másodfokú bíróság mégis indok nélkül azt rögzítette, hogy csak részben.

Indokolás nélkül rögzítette a bíróság, hogy a perbeli területek általam történő birtoklása miatt nem volt bárki számára felismerhető, hiszen a tanúk éppen ennek ellenkezőjéről számoltak be. Ismételten hangsúlyozom, hogy nincs olyan szabály, hogy csak akkor állapítható meg egy terület elbirtoklása, ha azon erdőgazdálkodási tevékenységet végeznek, vagy földalapú támogatást vesznek igénybe, pláne ha adót fizetnek, úgy hogy nincs is adófizetési kötelezettség.

A másodfokú bíróság arra is hivatkozik, hogy a perben felmerült kérelem és kapcsolódó bizottsági ülés lényeges bizonyíték attól függetlenül, hogy a 2013. [REDACTED] elterjesztésű kérelmet akár felperes akár nem ő írta alá. Ebből a megállapításból a másodfokú bíróság kiemeli, hogy felperes azon magatartása, hogy a tulajdonostól jogcímet kér a birtoklásra 2013-ban azt támasztja alá, hogy az elbirtoklási időben sem tekintette sajátjának az ingatlant. Ezen megállapítás teljes mértékben iratellenes és jogszabályba ütközik, hisz amennyiben a másodfokú bíróság nem tudja megállapítani ki írta alá a kérelmet, abból olyan következtetést sem vonhatna le, hogy a felperes nem sajátjaként birtokolta az ingatlant. Azt

már nem indokolta meg a másodfokú bíróság, hogy amennyiben nem állapítható meg, hogy ki írta alá a kérelmet, akkor ezen bizonyíték miképpen értékelhető a terhemre. E körben a bíróság azt sem fejtette ki, hogyha szerinte sem megállapítható, hogy ki írta alá a kérelmet, akkor a valaki által aláírt kérelem ténye, miért cáfolja a részemről megvalósult sajátjakénti birtoklás tényét.

Álláspontom szerint a másodfokú bíróság jogszabálysértően, a közvetlenség elvét sértő módon mérlegelte fel az elsőfokú bíróság által okszerűen megállapított tényállást, anélkül hogy új tényállást állapított volna meg, mely egyértelműen nem felel meg a tisztességes eljárás követelményének, továbbá a bíróság indokolási kötelezettségének álláspontom szerint Alaptörvényt sértő módon nem tett eleget, és a kereseti kérelmet nem merítette ki.

Fentiekből következően megállapítható, hogy a jelen alkotmányjogi panasszal támadott másodfokú döntés meghozatala során a bíróság Alaptörvénybe ütköző módon járt el, hiszen az Alaptörvénnyel ellentétesen jogalkalmazása során az alkalmazott jogszabályok szövegét nem azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezte, mely tény az Alkotmánybíróság jogosult vizsgálni. Az Alkotmánybíróság jogosult továbbá vizsgálni, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta-e, jelen ügyben pedig egyértelműen megállapítható, hogy a bíróság indokolási kötelezettségének Alaptörvényt sértő módon nem tett eleget.

Fentiekén túl álláspontom szerint megállapítható, hogy a jelen ügyben eljáró Budapest Környéki Törvényszék az ügyet az alkalmazandó és hatályos jogszabályi rendelkezések [a Pp. 206. (1) bekezdés, Pp. 221. §. (1) bekezdés, Pp. 164 §., Pp. 3. §] figyelmen kívül hagyásával, illetve téves értelmezésével, téves megállapítások alapján, jogszabálysértő bizonyíték-értékelés útján bírálta el.

Előadom, hogy a T. Alkotmánybíróság 20/2017. (VII. 18.) AB határozatban rögzítette, hogy: „az indokolás hiánya vonatkozásában az Alkotmánybíróság, figyelemmel az Alaptörvény 28. cikkében előírt jogszabály értelmezési kötelezettségre is, azt vizsgálja, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta-e.... A bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelveivel.”

A sérelmezett bírósági döntés Alaptörvénybe ütközése álláspontom szerint több okból is megállapítható. A Budapest Környéki Törvényszék, mint másodfokú bíróság ítélete nyilvánvalóan jogszabálysértő, hiszen a Pp. 206. §. (1) bekezdése világosan meghatározza, hogy a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján kell a bíróságnak megállapítani, 221. §. (1) bekezdése pedig kimondja, hogy a bíróságnak ítéletében számot kell adnia arról, hogy ítéletének meghozatalakor a perben felmerülő és felajánlott lehetséges bizonyítékok közül, mi volt az amit ténylegesen bizonyítékként értékelt, illetve volt-e

olyan, amit kirekesztett a bizonyítékok köréből s, hogy melyek voltak azok a körülmények, amiket irányadónak vett.

Ezen törvényi előírásokat a Budapest Környéki Törvényszék döntésének meghozatala során figyelmen kívül hagyta, azonban ennek okát semmivel sem indokolta. Indokolásából nem derült ki, hogy ítéletének meghozatalakor a perben felmerülő és felajánlott lehetséges bizonyítékok közül, mi volt az, amit ténylegesen bizonyítékként értékelt, illetve volt-e olyan, amit kirekesztett a bizonyítékok köréből, illetve a bizonyítékok mérlegelése kapcsán általa rögzítettek iratellenes megállapításokon alapulnak, s nem jelölte meg konkrétan azt sem, hogy melyek voltak azok a körülmények, amiket irányadónak vett, illetve e tekintetben is iratellenes megállapításokat tett. Döntése ezen okokból nyilvánvalóan jogszabálysértő, és kellő indokolás hiányában Alaptörvénybe ütköző.

Álláspontom szerint a hatályos jog nem alkalmazása, figyelmen kívül hagyása az adott bírósági döntés Alaptörvény-ellenességéhez vezet.

A Kúria szintén Alaptörvényt sértő módon járt el, hiszen a másodfokú bíróság jogszabálysértő felülmérlegelését helybenhagyta, és iratellenes megállapításokat tett. Bár a felülvizsgálati eljárásban nincs helye bizonyításnak a Kúria mégis minden alapot nélkülözve kiegészítette a tényállást. Leírja a Kúria, hogy álláspontja szerint mi minősül erdőgazdálkodási tevékenységnek „erdőgazdálkodásnak minősülő tevékenységet – az erdőt 30-40 évente tarra vágják, az újra sarjad, gyökérszaggyalással gyorsítják a fejlődését.”, majd rögzíti, hogy ilyet én nem végeztem, holott még a másodfokú bíróság is rögzítette ítéletében, hogy 2005.-ben tarvágást végeztem.

A Kúria is a tisztességes eljáráshoz való jogomat sértő módon nem tett eleget indokolási kötelezettségének, hiszen rögzítette, hogy „A felperes a 2013. [REDACTED] napján kelt kérelmében hosszútávú bérletét kérte a perbeli ingatlanoknak az alperestől.”, annak ellenére, hogy semmilyen bizonyíték nem merült fel a perben a vitatásommal szemben, hogy a hivatkozott kérelmet én írtam volna alá. A Kúria semmivel nem indokolta meg, hogy miből jutott erre a megállapításra. A Kúria azzal is jogszabályt sértette, hogy azt állapította meg, hogy a másodfokú bíróság jogosult volt azt elsőfokú bíróság ítéletének felülmérlegelésére.

Tévedett a Kúria, amikor azt rögzítette, hogy a másodfokú bíróság korlátozás nélkül felülbíráhatja az elsőfokú bíróság ítéletét, és ezt kellően meg sem indokolta, minthogy hasonlóan a másodfokú bírósághoz nem indokolta meg azon megállapítását, - mely a peradatok alapján nyilvánvalóan téves -, hogy a peradatok miatt nem támasztották alá, hogy az alperes tanúi nem tudták azonosítani a perbeli területeket.

Tárgyaláshoz való jog, bírósághoz fordulás joga

A másodfokú bíróság ítéletének tartalma szerint új tényállást nem állapított meg. Ezzel szemben a Kúria ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletétől merőben eltérő tényállást állapított meg.

Álláspontom szerint a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét jelenti, hogy teljes mértékben tárgyaláson kívül került sor a bizonyítékok felülmérlegelésére és a tényállás újbóli megállapítására.

Sérelmezem, hogy a Kúria kérelmem ellenére nem tartott tárgyalást, és tárgyalás hiányában állapított meg új tényállást.

A Kúria azon döntésével, hogy a tárgyalás tartása iránti kérelmemet érdemi vizsgálat nélkül elutasította megsértette a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos alapjogomat – XXVIII. cikk (1) bekezdés -, vagyis elzárt azon alapjogom gyakorlásától, hogy ügyemet törvény által felállított független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el, így megvonták tőlem a bírósághoz fordulás jogát.

Álláspontom szerint alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés a bíróság azon eljárása, hogy kifejezett törvényi felhatalmazás híján mellőzi a tárgyalás tartását, annak ellenére, hogy azt kifejezetten kértem, és ezáltal megsérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat.

Összegzés

Fentiek értelmében a Budapest Környéki Törvényszék döntésével megsértette az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdésében foglalt jogaimat azáltal, hogy az indokolási kötelezettségét nem merítette ki, s olyan történéseket, illetve azok elmaradását írta a terhemre, mely jogszabály alapján tőlem nem várható el, s terhemre nem írható. A bíróság a bizonyítékok értékelését jogszabálysértő módon végezte el.

A vonatkozó jogszabályi rendelkezések gyakorlatilag figyelmen kívül hagyása révén sérült a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogom, mely a XXVIII cikk (1) bekezdésének sérelmét jelenti.

Tekintettel arra, hogy álláspontom szerint megállapítható, hogy a Budapest Környéki Törvényszék ítéletének meghozatala során figyelmen kívül hagyta a hatályos jogot, a jogszabályokat nem tartotta be, továbbá nem teljesítette az indokolási kötelezettségét sem akkor, amikor nem határozta meg, hogy miket fogadott el bizonyítéknak, s mik voltak azok, amit kirekesztett a bizonyítékok köréből, illetve, hogy nem adott számot arról, hogy amennyiben az adott bizonyíték bizonyító erejét egy tekintetben elfogadta, akkor miért nem fogadta el egy másik tény vonatkozásában megsértette a jogállamiság alapelvét, és ezáltal a jelen ügyben az egész bírósági eljárás tisztességtelenségét okozta, melyből fakadóan megállapítható a tisztességes eljáráshoz való alapjogom megsértése, és a döntés Alaptörvény-ellenessége. Ráadásul tevékenységével megsértette a felülmérlegelés tilalmát és közvetlenség elvét.

Szintén megállapítható a tisztességes eljáráshoz való alapjogom megsértése a Kúria téves jogalkalmazása folytán, hiszen sérült a bírósághoz fordulásra és nyilvános tárgyalásra vonatkozó alkotmányos alapjogom.

Az Abtv. 29. §-a vonatkozásában rögzítem, hogy a megjelölt másodfokú bírói döntést (Budapest Környéki Törvényszék) is érdemben befolyásolta a fentiekben részletesen körülírt alaptörvény-ellenesség, minthogy a Kúria ítéletét is.

A Budapest Környéki Törvényszék által hozott fenti számú ítélet és a Kúria ítéletének meghozatala az Abtv. 29. §-a alapján alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, amely a jogállamiságot és a jogbiztonságot is veszélyezteti, hiszen az eljárásban egyáltalán nem érvényesült az az Alaptörvényben rögzített alapelv, mely szerint **pártatlan bíróságnak**

tisztességes tárgyaláson kell, hogy elbírálja a jogalanyok ügyeit (iratellenes megállapítások, egyoldalú bizonyíték értékelés).

Ebből következően tehát alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés az, hogy a tisztességes bírósági eljárás követelményének megfelel-e, ha a bíróság ítéletének meghozatala során számos jogszabálysértést követ el, a bizonyítékokat egyoldalún mérlegeli, ugyanazon bizonyítékok egy kérdés tekintetében felhasználhatónak, míg másik kérdés tekintetében fel nem használhatónak ítéel, s ennek érdemi indokolását sem adja, ráadásul felülmérlegeli az okszerűen hozott elsőfokú döntést érdemi indokolás nélkül, megsérti a közvetlenség elvét, és nem meríti ki a kereseti kérelmet.

A Kúria vonatkozásában az Alaptörvényben biztosított jog sérelme valósult meg azért is, hogy a Kúria jogszabálysértés folytán elzárta engem attól, hogy ügyemet nyilvános tárgyaláson bírálja el, akként, hogy a tárgyaláson jogi érveimet a közvetlenség elvének megfelelően személyesen, szóban adhattam elő. A sérelem azért következett be, hogy Kúria nem tartott tárgyalást, így nem volt lehetőségem arra, hogy jogi álláspontomat szóban előadhassam.

KÉRELEM

Tisztelt Alkotmánybíróság, a fentiekben részletesen kifejtett indokok alapján kérem, hogy a Budapest Környéki Törvényszék 3.Pf.20.720/2019/8 számú ítéletének és a Kúria Pfv.I.20.623/2020/5 számú ítéletének alaptörvény-ellenességét állapítsa meg és a hivatkozott ítéleteket semmisítse meg.

Budapest, 2021. szeptember 9.

Tisztelettel,

[Redacted]
Indítványozó

Az Indítványozó képviseletében:

Dr. Dömösi Boglárka
ügyvéd
1053 Bp., Kosztolányi tér 10-17. ház 5
Telefon: 06-30-371-1771
E-mail: 06-30-371-1771

[Redacted]
dr. Dömösi Boglárka ügyvéd
[Redacted]

Mellékletek:

P/1.: ügyvédi meghatalmazás

P/2.: Kúria Pfv.I.20.623/2020/5 számú ítélete

P/3.: Budapest Környéki Törvényszék 3.Pf.20.720/2019/8 számú ítélete

P/4.: Nagykatái Járásbíróság 8.P.20.411/2016/51.számú ítélete

P/5: keresetlevél

P/6: felülvizsgálati kérelem

P/7: Kúriai végzés